

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 425/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej Advokátskou kanceláriou [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 189/2015 z 10. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 189/2015 z 10. februára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 27. októbra 2008 sa v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 319/08 žalobca voči sťažovateľke ako svojej bývalej manželke domáhal vyporiadania podielového spoluvlastníctva k 3-izbovému bytu, ktorý im daroval otec žalobcu, ktorý spoločne počas manželstva obývali a bezpodielové spoluvlastníctvo ku ktorému bolo zrušené súdom ešte počas trvania manželstva na návrh sťažovateľky, pričom po rozvode manželstva tento byt užívala výlučne sťažovateľka s dvoma maloletými deťmi pochádzajúcimi z manželstva. Okresný súd rozsudkom č. k. 28 C 319/08-199 z 29. novembra 2010 žalobe žalobcu vyhovel, podielové spoluvlastníctvo k dotknutému bytu zrušil, prikázal ho do výlučného vlastníctva sťažovateľky s tým, že ju zaviazal vyplatiť žalobcovi hodnotu jeho spoluvlastníckeho podielu určenú znaleckým posudkom na sumu 24 800 € do jedného roka od právoplatnosti rozsudku. Z dôvodu odvolania podaného sťažovateľkou krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 16/2011 zo 6. apríla 2011 označený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil stotožniac sa v celom rozsahu s odôvodnením okresného súdu.

3. Sťažovateľka podala proti uvedenému rozsudku krajského súdu dovolanie, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 139/2011 z 12. októbra 2011 rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 16/2011 zo 6. apríla 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodiac jeho nedostatočným odôvodnením, keďže podľa najvyššieho súdu sa tak krajský súd, ako ani okresný súd nevyporiadal s námietkou sťažovateľky, ktorá nesúhlasila s prikázaním bytu do jej výlučného vlastníctva a trvala na tom, aby okresný súd podielové spoluvlastníctvo nezrušil a nevyporiadal v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého „Z dôvodov

hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.“

4. Po vrátení veci krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 120/2011 z 15. februára 2012 potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 28 C 319/08-199 z 29. novembra 2010 vo výroku o zrušení podielového spoluvlastníctva a zmenil ho vo výroku o prikázaní predmetu spoluvlastníctva, a to tak, že 3-izbový byt prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu a zaviazal ho vyplatiť sťažovateľke hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu v sume 24 800 € do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. V dôsledku dovolania podaného sťažovateľkou proti označenému rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 279/2012 zo 14. novembra 2013 tento zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, pričom v súvislosti s vyhodnotením splnenia podmienok na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva poukázal na nutnosť zohľadniť ako dôvod osobitného zreteľa brániaci jeho vyporiadaniu aj to, že sporný byt je „domovom“ pred dve deti pochádzajúce z rozvedeného manželstva účastníkov konania.

5. Po vrátení veci krajský súd uznesením z 5. marca 2014 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 28 C 319/08-199 z 29. novembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom okresný súd rozsudkom sp. zn. 20 C 151/2014 zo 4. mája 2015 žalobu žalobcu zamietol dovoľávajúc sa záverov najvyššieho súdu, že dotknutý byt je „domovom“ detí z manželstva, a súčasne okresný súd rozhodol, že podľa § 150 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žiadnemu z účastníkov nepriznáva nárok na náhradu trov konania, čo odôvodnil dôvodmi hodnými osobitného zreteľa na strane žalobcu, ktorý ako podielový spoluvlastník dotknutého bytu nemá k nemu prístup, a teda žiadny benefit z neho, keďže byt užíva výhradne sťažovateľka, a tiež s ohľadom na to, že žalobca vyplatil sťažovateľke na základe právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 120/2011 z 15. februára 2012 (pozri bod 4) 24 800 € ako náhradu za jej spoluvlastnícky podiel, ktorú však sťažovateľka po zrušení tohto rozsudku krajského súdu v dovolacom konaní žalobcovi nevrátila a dokonca časť z nej minula.

6. Z dôvodu odvolania podaného žalobcom proti zamietavému výroku a z dôvodu odvolania sťažovateľky proti výroku o nepriznaní jej náhrady trov konania krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 189/2015 z 10. februára 2016 v celom rozsahu, t. j. aj vo výroku o nepriznanie náhrady trov konania, rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 C 151/2014 zo 4. mája 2015 potvrdil a z dôvodov, na ktorých svoje rozhodnutie založil aj okresný súd, rozhodol, že sťažovateľke nepriznáva ani náhradu trov odvolacieho konania.

7. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta arbitrárnosť výroku rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 189/2015 z 10. februára 2016 o nepriznaní jej náhrady trov konania poukazujúc, že krajský súd, ako aj pred ním okresný súd nezobrali do úvahy, že to bola práve ona, ktorá mala vo veci plný úspech, pričom dôvody, ktorým tieto súdy odôvodnili svoje rozhodnutie nepriznať jej náhradu trov konania, nemožno podľa sťažovateľky považovať za dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 OSP, podľa ktorého *„Ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.“*

8. Sťažovateľka svoju argumentáciu dopĺňa o konštatovanie, že to bol práve žalobca, ktorý inicioval spor, v ktorom bol napokon neúspešný, pričom súčasne v súvislosti s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu sťažovateľka uvádza, že aj keď žalobca jej vyplatil hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu v sume 24 800 € (čo nepopiera), tak táto skutočnosť je podľa nej irelevantná, pretože ona od žalobcu vyplatenie tejto sumy nežiadala, a súčasne uviedla, že nemala ani dôvod mu túto sumu vrátiť, *„... pretože až do 4.5.2015 nemala žiadnu právnu istotu, či konečne prvostupňový súd si osvojí zákonnosť a spravodlivosť a žalobu [REDAKOVANÉ] zamietne. Pritom sťažovateľke povinnosť vrátiť sumu 24.800 € [REDAKOVANÉ], vznikne až keď rozsudok 20 C/151/2014 OS Prešov zo dňa 4.5.2015 nadobudne právoplatnosť, tzn., až po dátume 19.5.2015.“*

9. Sťažovateľka v sťažnosti tiež uviedla:

„Dokonca súdy oboch stupňov porušili i sťažovateľkine ústavné právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, keď tieto súdy vyprodukovali zbytočné prieťahy trvajúce viac ako 6 rokov. Sťažovateľka si myslí, že v žiadnom prípade nie je možné nemorálny a ziskuchtivý postup [REDAKOVANÉ] a porušovanie ústavných práv sťažovateľky aplikovať v jej neprospech s vyprodukovaním tzv., osobitných dôvodov hodných osobitného zreteľa, v ničom nie je možné takýto stav a postup si osvojiť, ako výnimočnosť, že i napriek čestnému prístupu sťažovateľky a jej maximálnej úspešnosti v tomto súdnom konaní, súd prvého stupňa odmietol jej priznať náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách jej právneho zastúpenia.

...

... výlučne [REDAKOVANÉ] za každú cenu sa snažil zrušiť podielové spoluvlastníctvo k bytu, čím jeho zavinením predražoval súdne konanie, svojim zavinením produkoval neúmerne prieťahy v tomto konaní. Potom by bolo nemorálne a absurdné, že by sťažovateľka, ktorá ničím nedala dôvod na toto súdne konanie, aby ešte mala ekonomicky a finančne znášať zo svojho všetky náklady, ktoré vznikli s týmto konaním, len z toho dôvodu, že musela byť v tomto konaní zastúpená advokátom. Preto výsledok súdu, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania, v ničom nemá žiadnu právnu, morálnu, zákonnú a spravodlivú oporu. Výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa sú vykonštruované v podstate len v prospech [REDAKOVANÉ] tak, aby nemal žiadnu ekonomickú zodpovednosť za svoje správanie v tomto súdnom konaní.“

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1. čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co/l 89/2015-164 z 10.02.2016 o náhrade trov konania porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co/189/2015-164 z 10.02.2016 v časti výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. *Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 363.80€ na účet jej právneho zástupcu Advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. V súvislosti so sťažnosťou sťažovateľky ústavný súd v prvom rade podotýka, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľky, ktorá je v danom prípade navyše zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení iba

tých práv (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľka domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti. Tvrdenia o porušení iných práv (čl. 48 ods. 2 ústavy, prietahy v konaní), ktoré sťažovateľka uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jej argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

14. V súvislosti so sťažovateľkou napádaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

15. Krajský súd svoj rozsudok v časti rozhodnutia o trovách konania odôvodnil takto:
„Vo vzťahu k odvolaniu žalovanej voči výroku o náhrade trov konania odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že v danom prípade existujú na strane neúspešného žalobcu dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 150 O. s. p., pre ktoré náhrada trov úspešnej žalovanej nebola priznaná. Tieto dôvody správne videl súd prvého stupňa v právnom postavení žalobcu, ktorý síce je podielovým spoluvlastníkom k bytu, avšak nevyužíva žiadne práva z tohto svojho postavenia priznané mu Občianskym zákonníkom v ustanovení § 123. Výkon jeho vlastníckeho práva je tak značne obmedzený, preto by bolo krajne nespravodlivé zaviazať ho ešte k náhrade trov konania. Odvolací súd

naviac uvádza, že dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré bola žaloba na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva zamietnutá sú na úvahe súdu a ich existenciu súd musí starostlivo skúmať individuálne, v každej prejednávanej veci. Preto nebolo možné žiadať od žalobcu, aby predvídal úvahu súdu a hodnotenie konkrétnych skutkových okolností ako dôvodov hodných osobitného zreteľa. Naviac, žalovaná vo svojom odvolaní uvádza čiastočne nepravdivé skutočnosti týkajúce sa starostlivosti o deti.

Aj výrok o trovách konania bol preto odvolacím súdom potvrdený ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p..“

16. Podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku.

17. Podľa prvej vety § 150 ods. 1 OSP ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať.

18. Krajský súd, ako pred ním aj okresný súd, s ktorého závermi sa krajský súd plne stotožnil, založil svoje rozhodnutie o nepriznaní sťažovateľke náhrady trov konania na konštatovaní, že žalobca ako podielový spoluvlastník sporného bytu nemá vlastne z tohto svojho vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu podielu na tomto byte žiadny profit alebo úžitok, pretože byt užíva výlučne sťažovateľka ako ďalšia podielová spoluvlastníčka tohto bytu, pričom krajský súd dodal, že aj keď bol žalobca v spore o vyporiadanie tohto spoluvlastníctva v konečnom dôsledku neúspešný, keďže jeho žaloba bola zamietnutá, tak toto kritérium, t. j. kritérium úspešnosti v spore, nemôže byť nosným pri rozhodovaní o trovách konania, pretože v danom prípade už pri podaní žaloby nebolo možné konštatovať jej zjavnú bezúspešnosť alebo nedôvodnosť, keďže výsledok sporu závisel výlučne na úvahe súdu odvíjajúcej sa od posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorú tak žalobca ako ani sťažovateľka nemohli predvídať. Okrem toho krajský súd sa identifikoval aj so závermi okresného súdu, že dôvodom osobitného zreteľa nepriznania sťažovateľke náhrady trov konania je aj skutočnosť, že žalobca ako podielový spoluvlastník nemôže užívať výhody tohto spoluvlastníctva, a to aj napriek tomu, že sťažovateľku z jej

spoluvlastníckeho podielu reálne vyplatil, keď jej na základe právoplatného rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 120/2011 z 15. februára 2012 vyplatil sumu 24 800 €, ktorú však po zrušení tohto rozsudku sťažovateľka žalobcovi nevrátila, takže v konečnom dôsledku sťažovateľka disponuje aj s bytom a aj s predmetnou sumou predstavujúcou hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu. Za týchto okolností podľa krajského súdu by nebolo so zásadami spravodlivosti priznať sťažovateľke úhradu trov konania.

19. V súvislosti s prvým dôvodom nepriznania náhrady trov sťažovateľke (nepredvídateľnosť neúspechu v spore, pozn.) je vhodné poukázať na výstižné konštatovanie najvyššieho súdu v tejto veci v jeho uznesení sp. zn. 6 Cdo 279/2012 zo 14. novembra 2013 (pozri stranu 6 uznesenia, pozn.) o aplikácii § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého *«Pritom dôvod hodný osobitného zreteľa posudzuje vždy konkrétne, najmä vzhľadom na subjektívne podmienky žalobcu alebo žalovaného, či oboch z nich, ako aj na existujúce objektívne okolnosti. ... Nie je však vylúčené, aby na základe podstatných zmien okolností konkrétneho prípadu, ktoré by znamenali odpadnutie dôvodov pre zamietavé rozhodnutie, sa spoluvlastník neskôr znovu domáhal vyhovenia svojmu návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Zamietavé rozhodnutie je totiž rozhodnutím iba pre „pre tento krát“, t. j. iba pokiaľ, pokiaľ trvajú okolnosti (pomery), pre ktoré došlo k vydaniu takéhoto rozhodnutia.»*

20. Inými slovami, už aj najvyšší súd v tejto veci uviedol, že rozhodnutie o nevyhovení návrhu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka je tzv. rozhodnutím iba „pre tento krát“, t. j. je to rozhodnutie, ktoré vychádza z aktuálneho skutkového stavu zisteného v čase rozhodovania zakladajúceho podľa súdu v okamihu rozhodnutia dôvod hodný osobitného zreteľa pre nevyhovenie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ktorý sa však časom môže zmeniť tak, že už nebude dôvodom hodným osobitného zreteľa, takže nie je vylúčené, že pri opätovnom návrhu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva už za týchto zmenených okolností bude žalobca v konaní úspešný, keďže nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníckom vzťahu. V tejto súvislosti je potrebné podotknúť, že je na úvahe konajúceho súdu, či prisúdi v čase rozhodovania zisteným skutkovým okolnostiam

charakter okolností hodných osobitného zreteľa, pričom túto voľnú úvahu súdu (samozrejme, musí byť odôvodnená) nemožno predvídať.

21. V danom prípade konajúce súdy založil existenciu dôvodu hodného osobitného zreteľa, pre ktorý zamietli žalobu žalobcu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva na zistení, že sporný byt užíva sťažovateľka ešte s jednou síce plnoletou dcérou (druhá plnoletá dcéra sa z bytu odsťahovala a pracuje, pozn.), avšak táto dcéra v tomto byte býva a je zvyknutá na neho od detstva a v jeho okolí ma úzke spoločenské väzby, pričom požíva status nezaopatreného dieťaťa (študent). Vo veci konajúce súdy túto skutočnosť vyhodnotili v čase rozhodovania ako prioritnú s poukazom na právo dieťaťa na zachovanie domova, za ktorý síce už plnoletá dcéra sťažovateľky v čase rozhodovania nepochybne považuje sporný byt. Vzhľadom na uvedené je možné stotožniť sa so závermi krajského súdu, že takýto verdikt, s prihliadnutím na dôvod osobitného zreteľa, ktorý je síce iba dočasný, ale bol zistený v čase rozhodovania, nebolo možné predvídať.

22. Pokiaľ ide o druhý z dôvodov, na ktorých krajský súd založil rozhodnutie nepriznať sťažovateľke úhradu trov konania a podľa ktorého by nebolo v zhode so zásadami spravodlivosti, keby bola sťažovateľke priznaná úhrada trov konania, keď sama disponuje s predmetom spoluvlastníctva a navyše aj so sumou vyplatenou jej žalobcom ako hodnotou jej spoluvlastníckeho podielu, ktorú sťažovateľka prijala aj ju z časti minula a žalobcovi ju nevrátila, neobstojí ani obranná argumentácia sťažovateľky, podľa ktorej ona túto sumu od žalobcu nežiadala, pričom je nutné podotknúť, že samotná sťažovateľka proklamuje, že predmetnú sumu by mala žalobcovi vrátiť až 19. mája 2015 (pozri stranu 5 sťažnosti), pričom však toto vyhlásenie urobila v sťažnosti z 29. februára 2016, t. j. potom, ako tak mala urobiť, pričom však v sťažnosti neuviedla, že by sa tak aj bolo stalo (t. j. žeby sumu vrátila, pozn.).

23. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

24. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že konečné závery krajského súdu ohľadne odôvodnenia výroku o nepriznaní sťažovateľke úhrady trov konania, sú ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporuplnosť a takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu v tejto časti, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaného rozhodnutia krajského súdu, ako aj rozhodnutie o priznaní sťažovateľke úhrady trov konania je viazané na vyslovenie porušenia jeho práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2016